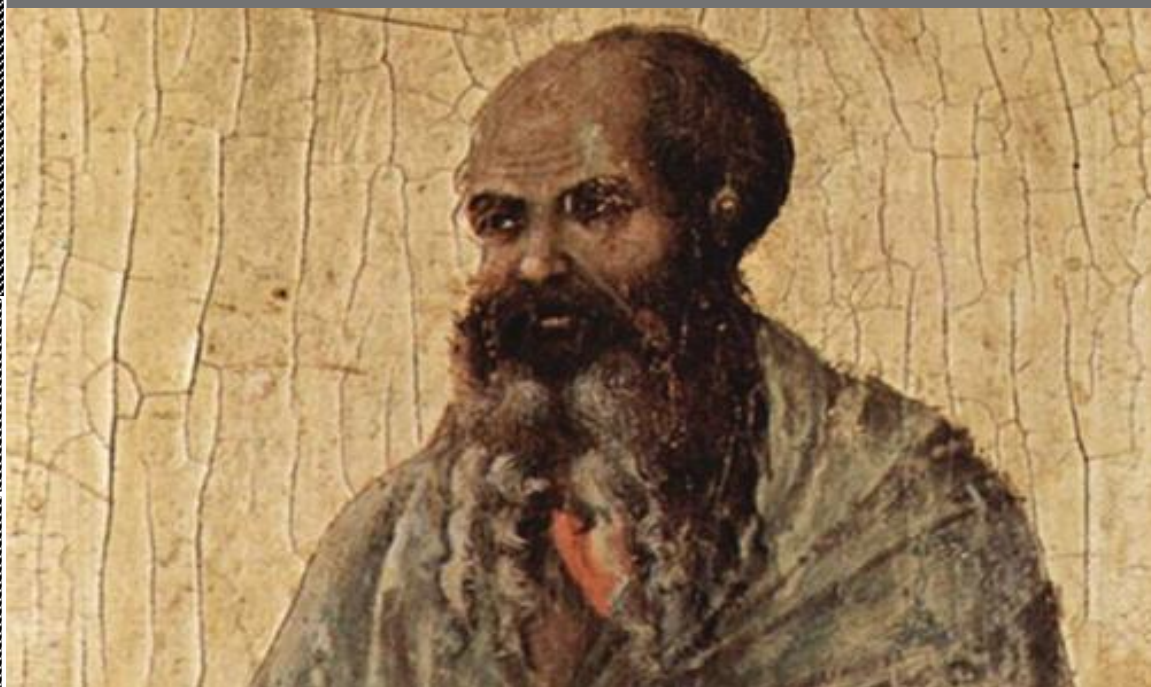

2023

Profetul Maleahi

Onorează-l pe Domnul prin
închinare și prin înnoirea slujirii în
Biserică!

Profetul Maleahi:

Onorează-l pe Domnul prin închinare
și prin înnoirea slujirii în Biserică!

Ghid de studiu al Bisericii Sfânta Treime București

Noiembrie – Decembrie 2023

Profetul Maleahi: Onorează-l pe Domnul prin închinare și prin înnoirea slujirii în Biserică! 2

PARTEA 1. PREZENTAREA CĂRȚII.....	4
Autorul, data și destinatarii cărții.....	4
Mesajul și stilul cărții.....	4
Tema și scopul cărții.....	5
 PARTEA 2. STUDIU BIBLIC	7
15 nov., Mal. 1 (14) Prețuiește închinarea și onorează prezența Domnului.....	7
Iubirea Domnului și a doua șansă a restaurării	7
Respectul față de Domnul se vede în închinarea sfântă și generoasă (1:7-14)	7
Aplicații:.....	8
22 nov., Mal. 2 (6), Onorează-l pe Domnul prin viața de familie	9
Conducerea adunării este un legământ al ascultării și al sfințeniei (1-9)	9
Conducerea adunării implică o viață armonioasă în căsătorie (10-17).....	9
Aplicații:.....	10
29 nov., Mal. 3:1-12 (10), Cinstește-L pe Domnul prin slujirea și dărnicie	12
Încurajarea și intimidarea aduse de Ziua Domnului.....	12
Judecata zilei Domnului	12
Aplicații:.....	13
7 dec., Mal. 3:13-4.6, Cinstește pe Domnul așteptând venirea lui Hristos.....	14
Imaginea de sine și importanța ascultării de Dumnezeu	14
Importanța pregătirii pentru Ziua Domnului	14
Aplicații:.....	14

PARTEA 1. PREZENTAREA CĂRȚII

AUTORUL, DATA ȘI DESTINATARI CĂRȚII

Malachi este un nume pe care îl puteau purta mulți israeliți, dar are și un înțeles general, care putea fi atribuit multor profeți, anume „mesagerul meu”, sau „trimisul meu”, „solul meu”, chiar „apostolul meu”, și pe care îl găsim, ca atare, în 3:1, „iată, voi trimite pe solul meu” (și bineînțeles ca nume propriu, în 1:1). Maleahi, la propriu și la figurat, este mesagerul trimis de Dumnezeu cu un mesaj distinct și de perspectivă către poporul Israel.

Conform înțelegerii celei mai răspândite el a trăit cu puțin înainte de Neemia și Ezra și de reformele lor sau între cele două guvernări ale lui Neemia (458-430 îH), iar mesajul său a fost direcționat spre poporul din țară, ca să se pocăiască și să ceară ajutorul și restaurarea de la Domnul, și să se lase transformat ca să fie, într-adevăr, iarăși binecuvântat de Dumnezeu. Maleahi este ultimul profet amintit în Vechiul Testament, în poporul lui Israel – sau în Iuda, și după el trece o perioadă de 450 de ani până ce Dumnezeu va mai vorbi către popor, din nou, în mod profetic, prin Ioan Botezătorul, și bineînțeles prin Domnul Hristos. Așezarea cărții sale la sfârșitul Vechiului Testament în edițiile creștine ale Bibliei (Vechiul și Noul Testament) este ea însăși semnificativă, deoarece devine o prefață pentru evanghelii. Totuși, în unele ediții evreiești ale Bibliei, ea poate să apară înaintea cărților istorice (ca 1-2 Samuel, 1-2 Împărați, 1-2 Cronici), ca ultimul volum, al 12-lea, din seria de cărți a profeților mici. În esență însă, semnificația cărții a rămas aceeași, indiferent de poziția specifică pe care a primit-o în edițiile Vechiului Testament.

MESAJUL ȘI STILUL CĂRȚII

Maleahi vorbește poporului printr-o serie de predici curajoase, dinamice, bazate pe un dialog viu între Dumnezeu și poporul întors din exil. Dialogul acesta este surprinzător și binevenit și ne arată că Dumnezeu vrea o discuție apropiată, ca de la tată la fiu, cu poporul său. Muștrările și cerințele divine nu vin la noi ca lovituri ale judecății, ci sub formă de îndemnuri, certări și asigurări părintești.

Dumnezeu știe ce spune poporul în nemulțumirile sale și vine cu declarații ferme ale credințioșiei sale divine, dar și cu critici și certări, cu porunci și standarde spirituale clare, de care condiționează restaurarea poporului, acum după reîntoarcerea acasă. Cartea începe cu declarațiile de iubire ale lui Dumnezeu, nu cu analize critice și pedepse, ceea ce arată inima bună a lui Dumnezeu față de poporul său. El este dispus să îi îndrepte prin măsuri de disciplinare, dar și prin dialog ca de la părinte la copil, sau de la rege la poporul său pe care îl conduce. Din păcate, declarațiile acestea sunt imediat urmate de întrebările acuzatoare și de contestările poporului evreu. Într-un fel, reacția lor este de înțeles, pentru că tocmai se întorseseră din exil și le era greu să înțeleagă cum de i-a lăsat Dumnezeu să treacă prin această grea experiență. Domnul le răspunde arătând dorințele sale pentru prezent și viitor, istoria binecuvântărilor și planurile bune pentru viitor, dacă poporul se întoarce la Dumnezeu cu pocăință. În același timp, Dumnezeu îi avertizează și asupra judecății care va veni pentru toate popoarele, atunci când va veni Mesia.

Modul acesta de prezentare prin dialog, compus prin declarații divine – declarații răzvrătite ale poporului – și iarăși prin răspunsuri divine, cu promisiuni și pedepse, este specifică lui Maleahi și arată că îndreptarea și restaurarea vine prin dialog cu Dumnezeu și prin pocăință. Dumnezeu nu le cere o întoarcere la liturghii speciale și ritualuri și o întoarcere la o viață nouă de credință și ascultare. În mare, cartea Maleahi este foarte gingașă și foarte curajoasă. După ce s-au întors din exil și au fost conduși și sfătuiți de Neemia și Ezra, Dumnezeu însuși se implică în călăuzirea poporului și le explică de ce acum, după întoarcerea din exil, trebuie să ridice standardele trăirii în ascultare de Dumnezeu.

În general, s-ar putea identifica trei mari dialoguri între Dumnezeu și popor, în cartea Maleahi:

1. Dialogul despre dragostea lui Dumnezeu „V-am iubit! – Cu ce ne-ai iubit?” (1-4)

Răspunsul Domnului și respectul cerut în jertfe și masa Domnului (1:5-14). Răspunsul Domnului prin certarea preoților (2:1-13;) cu privire la lipsa de prețuire a jertfelor și a Mesei Domnului (asemănarea cu 1 Samuel și casa lui Eli) și prin certarea poporului – și a preoților, se pare – cu privire la standardele căsătoriei și la educația copiilor lor în credința în Domnul.

Reacțiile poporului: „Cu ce te-am desconsiderat? Cu ce te-am spurcat?” (2:6-7) și disprețuirea jertfelor: „Masa Domnului este spurcată Ce mai oboseală!” (2:12-13).

2. Dialogul despre căsătorie și dreptate (2:14-17), „Pentru ce ne judeci?” (2:14)

Reacțiile poporului „Cu ce te-am obosit?” și „Unde este Dumnezeu dreptății?” (2:17)

Răspunsul Domnului: anunțarea Solului Domnului și a venirii Domnului în Templul său, spre judecată (3:1-6)

3. Dialogul despre pocăință: „În ce să ne întoarcem la tine?” (3:7), „Cu ce te-am înșelat?” (3:8)

Reacțiile poporului: „Ce-am spus împotriva ta?” (3:13) și „Degeaba te slujim!” (3:14)

Răspunsul Domnului despre judecată, venirea Domnului și despre venirea a lui Ilie – mai înainte, ca să pregătească poporul pentru pocăință (4:1-6) și să fie evitată o nouă pedepsire a poporului.

Din aceste trei dialoguri rezultă câteva mari adevăruri. Dumnezeu este un împărat mare și sfânt și are standarde înalte, curate. Dumnezeu îi iubește, și deși adesea au fost răzvrățiți, acceptă să intre în dialog cu ei, ca să îi câștige și să îi atragă în familia sa, în ascultare de El. Dumnezeu merge mai departe cu planurile sale de mântuire a poporului Israel și a tuturor oamenilor, dar în acestea ține seama de standarde înalte de sfințenie. Este cartea care se termină cu o foarte clară anunțare a venirii lui Mesia și a precursorului său, Ilie. Domnul Isus l-a identificat clar pe acest „Ilie” cu Ioan Botezătorul, iar pe sine s-a identificat cu Domnul și Mesagerul Domnului din cartea lui Maleahi.

Restaurarea poporului, chiar anunțată de profeție nu este un eveniment care vine pur și simplu. Poporul este invitat la pocăință și transformare. Dumnezeu nu se poartă aspru cu poporul său, ci dimpotrivă le arată dragoste și bunăvoință. Totuși, el nu face rabat de la standardele sale de sfințenie, dreptate, dragoste. El arată dragoste imensă față de oameni, ca un tată față de copiii săi, și le cere în schimb și pocăință, respect (onoare, ascultare, cinste). Faptul că Dumnezeu apelează la un dialog deschis arată natura binevoitoare a Domnului, ilustrează relația tată – fiu, precum și respectul lui pentru înțelegerea noastră, pentru inteligență, concept și decizie personală. Dialogul mai indică și atenția lui Dumnezeu la ceea ce facem și la ceea ce zicem, la ceea ce gândim și formulăm în profunzimea minții și inimii noastre.

TEMA ȘI SCOPUL CĂRȚII

Dumnezeu intră în dialog cu poporul său ca să le declare dragostea sa și standardele sale de sfințenie și dreptate. El le anunță venirea restaurării și binecuvântării, dar faptul că îi evaluează atent și obiectiv, sever, anunțându-le nevoia de pocăință în viața personală, în cea de familie și în cea de închinare ca popor, anunțându-le venirea lui Mesia și nevoia ca poporul să se curățească și să se pocăiască în vederea venirii lui, ca să fie evitată judecata și distrugerea.

15, Maleahi 1 (14) Prețuiește închinarea și onorează prezența Domnului

22, Maleahi 2 (6), Onorează pe Domnul prin viața de familie

29, Maleahi 3.1-12 (10), Cinstește pe Domnul cu slujirea creștină și cu dărnicia

7, Maleahi 3.13-4.6 (5-6), Cinstește pe Domnul așteptând și celebrând venirea lui Hristos

PARTEA 2. STUDIU BIBILIC

15 nov., Mal. 1 (14) Prețuiește închinarea și onorează prezența Domnului

IUBIREA DOMNULUI ȘI A DOUA ȘANSĂ A RESTAURĂRII

Profeția mesagerului Domnului, adică a lui Maleahi, începe din 1:2, cu declarația de iubire a lui Dumnezeu către poporul său, Israel. Declarația este completă, surprinzătoare și bineînțeles are semnificație profetică, mesianică. Totuși, poporul – așa cum în reprezintă Maleahi, are dorința să îl conteste. „V-am iubit”, zice Domnul, iar poporul contestă: „cu ce ne-ai iubit?”. Probabil că ei se gândeau la pedeapsa cu exilul babilonian din care tocmai se întorceau și probabil că se întrebau „este asta dragoste, cumva, să fim trimiși în exil? Cum ne-ai iubit?”

Dumnezeu le spune că i-a iubit prin faptul că i-a ales. El l-a ales pe Iacov, strămoșul lor, pe adică pe Israel, și nu pe fratele său, Esau. De fapt, Dumnezeu nu a ales doar între două persoane, ci și între două feluri de a fi: Iacov prețuia lucrurile spirituale și îl căuta pe Dumnezeu, Esau a disprețuit lucrurile spirituale și doar într-un târziu s-a gândit la cerințele lui Dumnezeu.

Expresiile „am ales / am respins” și „am iubit / am urât”, apar citate și în Romani 9, și au o mare semnificație. Dumnezeu nu l-a ales pe Esau cel firesc și violent, ci l-a ales pe Iacov, înainte să se vadă toate faptele lor, prin harul său: „pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. Nu l-a ales pe Iacov sau pe Israel, pentru ce urma să facă Iacov, ci prin har, l-a știut și l-a iubit. L-a iubit în ideea și cu gândul de a-l binecuvânta, de a-l face să crească și de a-l aduce pe Mesia din urmașii lui Iacov, nu din alt popor. Pe atunci era vremea întocmirii popoarelor, a începutului popoarelor. Decizia binecuvântării sau dezrădăcinării unui popor, aparține Domnului, nu omului. Răutatea nu are viitor – are cel mult trecut. Dumnezeu nu binecuvintează un popor violent, cu porniri păgâne, răzvrăcite, așa cum a fost Edomul. El cunoaște pornirile inimii și ale caracterului unui om și ale unui popor. De aceea, el a respins proiectele de popor ale lui Esau, adică ale Edomului, și l-a păstrat pe Iacov pentru binecuvântare, însoțindu-l cu proiectele sale, ale Domnului.

Maleahi 1:5 se referă în mod deosebit și foarte interesant la faptul că alegerea lui Iacov este permanentă, și tot permanentă este și respingerea lui Esau și a poporului edomit. Astfel, chiar dacă poporul edomit va încerca să gândească pozitiv și să își rezidească ruinele să își asigure dominația în contra lui Israel, Dumnezeu îi va sta împotrivă și îl va nimici, sub condamnarea că este un popor neascultător. Așadar, istoria nu este făcută doar de oameni, ci și de Dumnezeu care participă activ în asigurarea succesului și binecuvântării.

Versetele acestea sunt foarte importante. Dumnezeu le asigură israeliților accesul la restaurare, acum, după Babilon, dar nu le asigură și edomiților restaurarea, ca să nu mai atace pe Israel niciodată. Așadar, iată cum i-a iubit Dumnezeu pe evrei: lor le-a dat șansa pocăinței și restaurării, le-a dat a doua șansă. Așa ne iubește el și pe noi, astăzi, prin harul său.

Pasajul se referă la menținerea abandonării Edomiților, dar poate avea și ale înțeleșuri, anume, că se va vedea cât de mare este Domnul dincolo de hotarele lui Israel, prin pocăința Neamurilor. Versetul arată că Dumnezeu nu este doar Dumnezeuul lui Iacov, ci Dumnezeuul întregului pământ pentru că El acționează cu autoritate și între granițele evreilor și dincolo de ele, între păgâni.

RESPECTUL FAȚĂ DE DOMNUL SE VEDE ÎN ÎNCHINAREA SFÂNTĂ ȘI GENEROASĂ (1:7-14)

Oare cum se vede lipsa de respect a unui om față de Dumnezeu. Maleahi 1:6 spune că prin lipsa de ascultare și de grijă. Exemplele sunt foarte vii: un fiu își cinstește tatăl, un angajat își respectă patronul, un preot îl respectă pe Dumnezeu. Aici avem o paralelă cultă cu Isaia 1. Lipsa de respect se vede în tonul discuțiilor dintre popor și Dumnezeu. Când poporul se roagă, tonul e potrivit, corespunde, când poporul îl contestă pe Dumnezeu, tonul este nepotrivit.

Testul respectului se vede în atitudinea față de jertfe, față de închinare, față de Masa Domnului. Aici se văd niște paralele clare cu sfaturile date corintenilor pentru Cina Domnului în 1

Corinteni 11. Cum trebuie cinstit Domnul? Prin jertfe curate, de preț, fără defect. Atenția în închinare arată respectul nostru și dorința după sfințenie.

Atitudinea contează foarte mult. Nu jertfa în sine, ca mâncare gătită, nu masa sau mâncarea de pe masă este importantă, ci atitudinea inimii. În atitudinea inimii se vede în calitatea lucrurilor cu care îl cinstești pe Domnul. Ce calitate are concepția ta despre Dumnezeu și despre sfințenia cerută de El?

APLICAȚII:

Cum se înțelege declarația „pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât”?

.....
.....
.....

Cum suntem noi iubiți de Dumnezeu, prin Hristos?

.....
.....
.....

Cum putem să ne arătăm închinarea cu respect și seriozitate, în Biserică, astăzi?

.....
.....
.....

22 nov., Mal. 2 (6), Onorează-l pe Domnul prin viața de familie

După ce în capitolul 1, Domnul a vorbit cu poporul lui Israel – sau Iacov, despre dragostea și alegerea sa cu privire la Israel (Iacov), și faptul că i-a acordat o a doua șansă prin revenirea în țară, în capitolul 2 Domnul se adresează specific preoților cu o poruncă asemănătoare cu binecuvântările și blestemele legământului Legii, amintite în Deuteronom.

Dacă ne aducem aminte de cărțile lui Neemia și Ezra din Vechiul Testament, vedem că și acolo au apărut unele probleme legate de lipsa de organizare a preoților, sau de lipsa lor de dedicare față de slujba primită. Mulți preoți se înruderiseră cu familii păgâne influente din țară și acum copiii lor nu mai cunoșteau Legea, iar conducerea lor era influențată de alte standarde decât cele biblice date de Dumnezeu. Aici, în Maleahi, vedem că sunt reluate unele din aceste probleme. Așadar, Dumnezeu vrea să vorbească de la persoană la persoană cu acești preoți și îi muștră, aducându-le aminte de strămoșii lor și de chemarea primită.

CONDUCEREA ADUNĂRII ESTE UN LEGĂMÂNT AL ASCULTĂRII DE DOMNUL ȘI AL SFINȚENIEI (1-9)

Se pare că preoții uitaseră esența chemării preoțești. Trebuia ca ei să țină porunca Domnului strâns lipită de inima lor (1), și să trăiască în adevăr abătând oamenii de la rău (5-6). Ei trebuiau să îi învețe pe oameni cunoașterea și ascultarea de Dumnezeu (7-9). Dar iată câteva piedici pe care le-au lăsat în viața lor, acești preoți: s-au abătut de la cale, în viața personală; nu au transmis bine învățătura biblică, ca niște buni mesageri sau soli ai Domnului (7); au prezentat Legea într-un mod care i-a împiedicat pe alții să fie credincioși – și aceștia s-au poticnit, adică au căzut din ascultarea de Dumnezeu și din credință; au încălcat cerințele slujirii (legământul Domnului cu Levi și urmașii săi); au fost nedrepti și părtinitori, explicând Legea după bogăția și influența politică a celui ce le cere sfatul. Unele din aceste reproșuri le aduce și Domnul Hristos în ultima săptămână trăită în Ierusalim, înaintea pătimirii sale pe cruce.

Ca urmare, Dumnezeu le spune că reîntoarcerea în țară și apariția progresului impune o reforma spirituală existinsă, care include și reformarea slujirii lor. Altfel, nu poate veni vindecare și progres pentru cei întorși în țara lui Israel, pentru cei veniți din exil și robie.

Ei sunt avertizați că, dacă nu vor asculta (2), va veni peste ei blestemul, iar binecuvântările pe care le dau ca preoți și părinți ai națiunii, nu se vor mai împlini, vor fi vorbe goale. Vor rămâne fără moștenitori și vor fi aruncați la haznaua istoriei (3, 9).

Cinstirea Domnului în viața noastră, fie lideri și slujitori în adunare, fie participanți și slujitori în misiunile Bisericii, este extrem de importantă. Trebuie să evaluăm și noi, chiar dacă nu suntem în situația celor întorși din exil, dacă a apărut o relație nepotrivită cu lumea în care trăim, care ne împiedică să trăim sfânt și binecuvântat. Aici este vorba despre o închinare biblică, despre exemplul personal care îi influențează și pe alții – spre binecuvântare sau poticnire, despre atenția dată învățăturii bune, și despre respectul dat tuturor celor credincioși, nu doar celor cu situație materială bună, influenți, educați, bine așezați în societate. Trebuie să dăm slavă lui Dumnezeu prin slujirea noastră în Biserică, din toată inima.

CONDUCEREA ADUNĂRII IMPLICĂ O VIAȚĂ ARMONIOASĂ ÎN CĂSĂTORIE (10-17)

Așa cum se știe și din Vechiul Testament și din Noul, slujirea și conducerea adunării credincioșilor implică o viață de familie frumoasă, sfântă, armonioasă. De fapt, cerința este valabilă pentru toți credincioșii pentru că reprezintă o formă importantă sau un domeniu important al mântuirii noastre, al transformării în bine a vieții noastre, a apropierii noastre de Dumnezeu.

Maleahi, notează problemele apărute în acest domeniu începând cu versetul 11. În poporul iudeu a apărut necredincioșia în căsătorie, și au apărut căsătoriile cu femei idolatre, din popoare păgâne. Căsătoria înseamnă o experiență foarte prețioasă a vieții umane, la nivel intim și la nivel social. Nu merge bine o căsătorie în care cei doi nu îl iubesc și nu îl cinstesc pe Domnul. Sau poate părea că merge bine, dar în practică, societatea se va strica în timp, pentru că familia nu e unită în ascultarea de Domnul, în sfințenie, în înțelegerea vieții pe baza revelației din Scriptură, și altele (10-12).

Versetul 13 atrage atenția că rugăciunile nu trebuie să constea doar din plângeri și vaiete, ci dintr-o pocăință care vrea să asculte de Domnul. Adesea, ascultarea începe din familie, din relația soț-soție. În privința aceasta, Domnul este martor al tuturor durităților noastre, al certurilor și divorțurilor și atrage atenția asupra lipsei de fidelitate și luptă pentru păstrarea căsătoriei (10, 14, 16).

Maleahi ne atrage atenția că la divorț se ajunge când nu vedem că suntem egali înaintea lui Dumnezeu și unii se cred superiori celorlalți, probabil soțul crede că este superior soției. Totuși, avem un singur tată, Dumnezeu, un singur Duh sfânt al vieții puse în noi (10, 15). În al doilea rând suntem adesea ascunși în conflictele noastre – vrem o imagine publică bună, dar în secret, trăim în dezastru relațional, ca soți și soții. Domnul este însă un martor atent al căsniciei noastre, de la începutul ei până la sfârșitul vieții (14). Apoi, trebuie să fim conștienți că fidelitatea și relațiile bune încep din mintea noastră (15, 16). Să luăm seama în mintea noastră! Principiile acceptate în minte, pocăința primită în minte, imaginile primite în minte, deciziile luate în minte, generozitatea sau obtuzitatea trăite în mintea și sufletul nostru, toate sunt cruciale în păstrarea unită a familiei, a căsătoriei. Oricând și oricât de motivat ar fi un divorț, totuși Domnul este clar: El urăște despărțirea în familie. Există iertare și har, dar nu există feliicitări și aprobări.

Versetul 17 încheie capitolul printr-un nou dialog, neașteptat. Aflăm că Domnul este obosit atunci când cei credincioși se declară și ei obosiți, dezamăgiți, depresivi și fără încredere în dreptatea Domnului. Dacă noi ne pierdem încrederea în dreptate și în valorile Domnului și că El va interveni, această atitudine îl obosește pe Dumnezeu. Cine crede în Dumnezeu, cine se apropie de El trebuie să gândească pozitiv: să știe că Dumnezeu există și răsplătește pe cei ce vin la El, că El apără dreptatea și va răsplăti tuturor cu dreptate. Să fim credincioși optimiști, care se încred în dreptatea Domnului.

APLICAȚII:

De ce este importantă învățătura biblică în Biserică?

.....

.....

.....

De ce conducătorii și slujitorii bisericii trebuie să fie exemplu și trebuie să se ferească de influențele politicii și moralei lumesti?

.....

.....

.....

Domnul este glorificat prin armonia familiilor creștine. Trebuie să fie familii perfecte? De ce și cum trebuie să luptăm pentru armonie și continuitate, și iubire în familii, dacă avem defecte, ca oameni?

.....

.....

.....

29 nov., Mal. 3:1-12 (10), Cinstește-L pe Domnul prin slujirea și prin dărnicie

În prima parte a capitolului 3, Maleahi transmite pe mai departe mesajul Domnului. Deodată, cuvântul *malachi* (solul meu, mesagerul meu, trimisul meu) capătă trei înțelesuri diferite. Primul înțeles este numele profetului care a scris cartea. Al doilea înțeles, care va fi arătat în 4:5, este că solul Domnului va fi un al doilea Ilie – care pregătește calea Domnului („va pregăti calea înaintea mea”, zice Domnul). Iar al treilea înțeles este „solul legământului”, adică „robul Domnului”, adică mesagerul noului legământ, diferit de Lege, anume Mesia – Hristos.

ÎNCURAJAREA ȘI INTIMIDAREA ADUSE DE ZIUA DOMNULUI

În Biblie, Ziua Domnului este o expresie care are mai multe înțelesuri. Poate fi o zi de binecuvântare sau una de judecată. Poate fi prima venire a lui Hristos, sau a doua, când vine ca judecător. Aici se observă, așa cum știm din evangheliile Noului Testament, că venirea lui Mesia este totuna cu venirea Domnului în mijlocul poporului său, adică Hristos este Dumnezeu întrupat. El aduce cu sine legământul nou, al dragostei, care este inclus în declarația iubirii lui Dumnezeu față de poporul său în Maleahi 1:1. Poporul care s-a întors în țară, după exilul din Babilon, este încurajat să se lase reformat, schimbat, pentru că în viitor Dumnezeu își va trimite la ei pe Solul legământului său.

Avertizarea, dar și încurajarea cu privire la această venire, continuă cu anunțarea evaluării și judecății, și curățirii pe care le va face Solul Domnului (sau Robul Domnului, adică Mesia), la venirea sa. Versetele 3:2-4 vorbesc despre ziua venirii lui Hristos. El va curăți poporul ca un foc și ca prin detergenții puternici ai curățitorilor de stofe. Va verifica și curăța viețile ca substanțele chimice super-eficiente ale firmelor de curățire. Îi va curăța așa cum se curăță stofele albe, cum se purifică argintul strălucitor și aurul de mare preț. Desigur, este vorba de o purificare spirituală, dar și de acțiuni cu caracter istoric, de intervenții divine. Ca urmare, poporul se va închina iarăși așa cum trebuie, ca în vechime, cu daruri frumoase și curate, drepte, ca în vremurile de demult.

JUDECATA ZILEI DOMNULUI

Venirea lui Mesia este descrisă drept „venirea Solului Legământului pe care îl doriți” (3:1). Dar el nu va veni doar spre curățire și bucurie, ci va aduce și o zi a judecății. Așa spune v.5, că Domnul însuși va veni să judece idolatria poporului său. Adică, iată faptele ce vor fi judecate, în ordinea prezentării lor: pe vrăjitori și descântători, pe adulteri, mincinoși și martori falși, pe patronii nedrepti care nu dau lucrătorilor plata la timp, pe judecătorii și vecinii nedrepti care asupresc pe orfan și văduvă, și pe străini, pe judecătorii care nu se tem de Domnul și nu sunt drepti în judecățile lor.

Toate aceste categorii de oameni sunt oameni care nu îi plac Domnului. Hristos, regele, nu dorește doar cântări de laudă, ci dreptate, bunătate, decizii morale curate, milă față de cei lipsiți sau loviți de încercări, relații sociale corecte, depărtarea de vrăji și descântece și forțe oculte.

Datorită iubirii Domnului, care nu se schimbă, Domnul și-a adus înapoi poporul, în țară, și nu l-a nimicit între străini. Totuși, esența mesajului lui Maleahi este aceasta: acum când s-au întors israeliții trebui să se delimiteze clar de păcatele din trecut ale poporului (7) și să progreseze în reforma spirituală a închinării lor, și la nivel de popor și la nivel de persoane individuale și de familii.

La cei întorși în țară rămăsese o anumită neatentie cu privire la poruncile Domnului. Uneori acestea se refereau la jertfe și la „masa Domnului” (jertfele și sărbătorile). Acum, Domnul vorbește cu poporul său și se referă la zeciuieli. Când este vorba de slujirile din Biserică, creștinii trebuie să aibă inima largă, să fie darnici. Pastorii trebuie să fie înțelepți, activi, integri, iar ceilalți trebuie să arate generozitate, implicare, și grijă față de mersul înainte al misiunii Bisericii. Altfel, purtarea neatentă și egoistă este numită aici „înșelare față de Domnul”. Creștinii nu trăiesc într-o singură țară, restaurată, cum era situația cu acești evrei atunci, ci sunt răspândiți în toată lumea în toate țările. Cerința Domnului rămâne însă una dreaptă. Cine se îngrijește de misiunile bisericii și de lucrători, va fi binecuvântat de Dumnezeu, iar cine este nepăsător, va secera rodul nepăsării pe care o seamănă.

APLICAȚII:

Ce beneficii va aduce ziua Domnului în ce privește curăția și viața de sfințenie?

.....
.....
.....

Ce va judeca Domnul în viața de comunitate a poporului său?

.....
.....
.....

Ce va judeca Domnul în viața de familie a credincioșilor săi?

.....
.....
.....

7 dec., Mal. 3:13-4.6, Cinstește pe Domnul așteptând venirea lui Hristos

În acest ultim studiu în Maleahi vom privi la pasajul 3:13-4:6. În acest dialog al sfătuirii pentru o viață mai sfântă și pentru venirea lui Mesia, Domnul și-a început mesajul cu o declarație de iubire: „v-am iubit” (1:1-2). Aici însă, la sfârșitul cărții, intervine o plângere a evreilor: „degeaba îi slujim lui Dumnezeu... ce am câștigat?...” Iar Domnul le răspunde: „cuvintele voastre sunt aspre împotriva mea” (3:13). Evrei de atunci nu au înțeles bine că Domnul, în dragostea sa, le-a acordat o nouă șansă, șansa de a se întoarce în țară și de a-l aștepta aici pe Mesia, regele lumii.

IMAGINEA DE SINE ȘI IMPORTANȚA ASCULTĂRII DE DUMNEZEU

Tot ce au priceput ei este că nu câștigă nimic, dacă îl slujesc pe Domnul, că nu primesc nici un favor – așa spun ei. Pentru ei, în mod surprinzător, închinarea însemna să „umblăm triști înaintea Domnului oștirilor” (14). Ne aducem atunci aminte de cartea profetului Isaia, în care Dumnezeu întrebă așa: „Oare acesta este postul plăcut Mie: să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?” (Isa 58:5). Aceasta nu este închinarea la care se așteaptă Dumnezeu de la noi, și nici nu îi este plăcută. De asemeni, nu trebuie ca oamenii credincioși să devină pesimiști și să spună „Acum fericim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!” (15). De fapt, Domnul ia aminte la închinarea adevărată și sinceră și în cer se consemnează totul (16).

Cum ar trebui să fie imaginea noastră despre noi înșine, înaintea lui Dumnezeu, de vreme ce Dumnezeu însuși a declarat că își iubește poporul? Versetele 3:17-18 ne arată acest lucru limpede. Cei credincioși îi sunt Domnului ca o comoară deosebită, are milă și se îndură de ei ca de copiii săi, din familia sa, ca de un fiu care îl slujește - și nu este un fiu răzvrătit. Aceste rânduri care vorbesc despre identitatea închinătorului care îl onorează și îl ascultă pe Domnul sunt foarte prețioase pentru noi.

IMPORTANȚA PREGĂTIRII PENTRU ZIUA DOMNULUI

Capitolul 4 vine și arată contrastul care se va observa în ziua judecării, între cei răi și cei credincioși (4:1-6). Aici Maleahi vorbește concomitent despre două zile deosebite, dar asemănătoare. Este vorba despre prima venire a lui Hristos și despre a doua sa venire, când va fi și ziua judecării. Cei răi vor fi judecați și pedepsiți, își vor pierde puterea și proeminența, vor trece ca miriștea arsă, fără să mai lase urmași și influență. Dar cei credincioși vor fi vindecați, se vor bucura, vor fi activi și puternici.

Cartea se încheie cu faimoasa profeție despre venirea lui Ilie, înainte de Hristos, care să îi îndemne la pocăință pe evrei, ca nu cumva Domnul să se mânie pe ei și să pedepsească țara, în loc să o binecuvinteze prin Hristos. Adevărul este că venirea lui Ilie, pe care Isus îl identifică prin persoana lui Ioan Botezătorul, reprezintă harul lui Dumnezeu pentru popor. Ioan Botezătorul i-a îndemnat pe oameni la pocăință și de aceea Dumnezeu a prezentat și susținut lucrarea lui Hristos. Dacă națiunea nu se așeza atunci în ascultare de Dumnezeu, în loc de trei ani de binecuvântare și lucrare mesianică a lui Isus, am fi putut vedea o țară pedepsită și învinsă. Dar, Dumnezeu și-a arătat dragostea sa prin acest profet. Chiar Domnul Hristos însuși a fost prezentat către popor prin mărturia lui Ioan Botezătorul (Ilie).

APLICAȚII:

Care este câștigul ascultării de Domnul?

.....

.....

.....

Ce identitate ne dăruiește Domnul nouă, celor credincioși?

.....

.....

.....

Cum trebuie să așteptăm Ziua Domnului?

.....

.....

.....

